

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑορπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 14 Μαρτίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 15

Στὸ παρακάτω θαυμάσιο ποίημα, ὁ Κω-
στής Παλαμᾶς μᾶς παρουσιάζει τὴν Γενιά
του. Ὁ κουρσάρης αὐτὸς ποὺ γίνεται ψα-
ρᾶς στὸ Μεσολόγγι, ἔπειτα καπετάνιος,
ἔμπορος, γεωργός, δάσκαλος, ἀρματούχος
καί, στὸ τέλος, ποιητής, δὲν εἶναι ἓνας
ἄνθρωπος, ἀλλὰ πολλοί. Εἶναι οἱ διάφο-
ροι Παλαμάδες μέσα στοὺς αἰῶνες, οἱ Πρό-
γονοὶ τοῦ Ποιητῆ, καὶ τελευταῖος ὁ ποιη-
τὴς ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος.—Δυσκολονόη-
το κάπως τὸ ποίημα. Μὰ τώρα ποὺ ξέρετε
τὴν ἰδέαν του, μὲ λίγο κόπο θὰ τὸ κατα-
λάβετε καὶ θὰ ἰδῆτε ὅλη του τὴν ὁμορφιά.

Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Γῆ, καὶ τὴν πλάθει ὁ Φίδαρης, καὶ ὁ
[Ἀσπρος
πλατιά τὴν ἀγκαλιάζει. (1)—Τῆς ρηχιάς,
Θαλασσινέ, τὸ δρόμο πήρες καὶ ἦρθες
καθὼς ἔρχεται ὁ γλάρος καὶ ὁ τσου-
[κνιάς.

Ἥρθες ἀπὸ τ' ἀγνώριστο· ἀπὸ πέρα·
ἀπὸ ποῦ; δὲν τὸ ξέρεις οὔτ' ἐσύ.

Ἐφρονες τ' ἅγια λείψανα μιᾶς πίστεως
Καὶ μιᾶς φυλῆς τὴ βούλλα τὴ χρυσή.

Ἥρθες μὲ μιὰ κουρσάρικη γαλέρα,
ταμπούρι ἔφαχνες νάβρης καὶ χωσιά,
λημέριασες ἐδῶ, νὰ μελετήσης
καινούρια κούρσα καὶ ἄλλα φονικά.

Τρόμος τοῦ Τούρκου καὶ τοῦ Φράγκου.

[Ἐάφνου
στὰ τρώει καημὸς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς.
Κουρσάρης καὶ ἔρωτευτῆρες τὴ λίμνη (2)
τὴν ἡμερὴ. Καὶ γίνεσαι ψαράς.

Ὑστερα καπετάνιος μιᾶς γολέττας
ἄπλωσες τὰ φτερά τοῦ ταξιδιοῦ
ἀπὸ τῆς Μαύρης θάλασσας εἰς ἄκρες
Ἰσάμε τοὺς γιालοὺς τοῦ Μισιριοῦ. (3)

Καὶ ξανάρθες. Χτιστό σου ἐδῶ τὸ σπίτι.
Πραγματευτὴς καὶ κοσμογονιστής,
τὸ μεταξύ κουβάλησες τῆς Δύσης
καὶ τὸ χρυσάφι τῆς Ἀνατολῆς.

Τοῦ χωραφιοῦ καὶ τοῦ ἱβαριοῦ (4) ξω-

[μάχος (5)
ἄδρῳ κάτω ἀπ' τὰ χέρια σου οἱ καρ-

[ποί,
τὸ μελιχρὸ αὐγοτάραχο τῆς λίμνης

καὶ ἡ σταφίδα τοῦ κάμπου ἢ γαλανή.

1. Ἐννοεῖ τὴν Αἰγύπτου. — 2. Ἡ λιμνοθάλασσα
τοῦ Μεσολογγίου. — 3. Μισίρι στὰ παλιά χρόνια λε-
γόταν ἡ Αἴγυπτος. — 4. Ἰβάρι τὸ ἰχθυοτροφεῖο. — 5.
Ξωμάχος, γεωργός.

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Τελευταία φωτογραφία τοῦ μεγάλου Ποιητοῦ, καμωμένη στὸ
γραφεῖο του ἀπὸ τὴν καλλιτέχνηδα κ. Νέλλη, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Α.Μ.
ὁ Βασιλεὺς, τιμώντας τὰ Πενηντάχρονά του, τὸν παρασημοφόρησε
μὲ τὸν Ἀνώτερο Ταξιδόρχη τοῦ Φοίνικος.

“Υστερα—δὲν τὸ ξέρω πῶς καὶ πότε—
στὸ νοῦ σου φεγγοβόλησε νῦν φῶς
ὁρθὸς μὲ τὰ βιβλία τῶν Ἑλλήνων,
μιλᾷς· δάσκαλος εἶσαι καὶ σοφός.

Μὰ ἦταν τὰ χρόνια δισεπτα, ὁ Σουλ-
[τάνος
ἀλύπητος, ραγιάς πάντα ὁ λαός.
Νά! λυτρωτὴς ὁ Μόσκοβος (!). Καὶ
[πρῶτος
κουρσάρος πάλε ἐσὺ καὶ ἀρματολός.

Κι’ εἶπες τῆς λίμνης: — Κάμε το τὸ
[βιός σου
καράβια καὶ μπουρλότα· καὶ φωτιά! —
Κι’ εἶπες τῆς γῆς σου: — Δός μου παλ-
[ληνάρια!
Τὸ σπίτι, στάχτη! Θάλασσα! Βουνά! —

Κι’ ὁ λυτρωτὴς ὁ Μόσκοβος ὁ πλάνος
πάει μὲ τὰ διαβατήρια πουλιά.
Λιμνοθάλασσα, λιάπικο χαντζάρι
σ’ ἀλικοβάφει. Θάνατος κ’ ἐρμιά!

Κι’ ἐσὺ κουρσάρε, δάσκαλε, ξωμάχε,
κλέφτη πραιματευτή, πού τριγυρνᾷς;
Ἀσκητὴς ρασοφόρος τ’ Ἀγιονόρους;
στοχαῖζεσαι καὶ δέεσαι. Κουρτεῖας.

Καρτεῖας. Δὲν πεθαίνεις. Ἀπὸ πέρα
προβάλες. Δὲν τὸ ξέρεις ἀπὸ ποῦ
Κρατᾷς τάγια τὰ λείψανα μιᾶς πίστεως
καὶ τῆ χρυσῇ τῇ βούλᾳ ἐνὸς λαοῦ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΛΥΠΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ πού ὁ πατέρας
κι’ ἡ μητέρα γύρισαν ἀπ’ τὸ ταξίδι,
εἶμαστε ἔξω στὸ δρόμο καὶ παίζαμε
μὲ τᾶλλα τὰ παιδιὰ.

— Ὁ Γιαννάκης τὰ φυλάει!
— Καλά, κι’ ἐγὼ δὲν παίζω. Θο-
δωράκη!

— Μιχαλάκη, θὰ σὲ βαρέσω!
— Κι’ ἐγὼ θὰ σὲ βαρέσω.

Ἐρχεται τότε ἕν’ ἀμάξι μακρουλὸ
καὶ σταματᾷ ἀπ’ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι
μας. Κι’ ἐγὼ, κι’ ὁ ἀδερφός μου ὁ
πιο μικρός, καὶ τᾶλλα τὰ παιδιὰ πα-
ραιτοῦμε τὸ παιγνίδι καὶ πᾶμε στὰ-
μάξι. Εἶχε ἀπάνω στρώματα ριγωτά,
σιδερίκα τοῦ κρεββατιοῦ μὲ χρυσὰ
πόμολα, τοῦ κομποῦ τὸ μάρμαρο, κι’
ἀψηλὰ ἀψηλὰ ἕν’ ἀρνάκι· ἕν’ ἀρνάκι
ζωντανό. Ἡ θειά μου μᾶς φώναξε
μέσ’ ἀπ’ τὸ παράθυρο:

— Νά, σὰς φέρνουνε κι’ ἕν’ ἀρνάκι!

“Ὅλα τὰ ρνάκια τοῦ κόσμου εἶν’ ὁ-
μορφα—καὶ ποῖς δὲν εἶναι; Καὶ τὸ
δικό μας ἦταν ὁμορφο, κι’ ἄς ἦταν
μοναχὰ ἄσπρο—καὶ τίποτ’ ἄλλο.
Πολλὰ ἔχουνε πινελιές, πότε στὸ
πόδι, πότε στὴν οὐρά, πότε στὴν μού-
ρη. Τοῦτο δὲν εἶχε τίποτα... Ὅμως,
μόλις τὸ κατεβᾶσανε κάτω, ἔδειξε
τόσο καλὸ! Ἐμένα, μὲ πῆρε εὐθὺς
ἐξοπίσω. Τρέχω ἐγὼ, τρέχει κι’ ἐκεῖ-
νο. Ἀνεβαίνω ἐγὼ, ἀνεβαίνει καὶ κεῖ-
νο. Εἶχε κάτι ποδαράκια, τὸ πετοῖ
καὶ τὸ κόκκαλο! Καί, καθὼς πη-
δοῦσε, νομίζεις πῶς θὰ σπάσουν στὴ

Καὶ πάλε νά! τὸ δεύτερο τὸ Ἀνάστα, (!)
τὸ Ἀνάστα τὸ μεγάλο! κι’ ἐσὺ ὁρθός.
Λιανοθάλασσα, ἄσπρο στοιχειωμένο,
τᾶστρο τοῦ Γένους! Κι’ ἐσὺ πάντα
[ἐμπρός!

Μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι σ’ ἦρε κ’ ἡ ὥρα
τοῦ μυριοδοξασιμένου χαλασμοῦ. (!)
“Ὁρμησες” τοῦρομάχε καπετάνιε,
τὸ ρέμα ποιοῦ οὐ πῆρε ποταμοῦ;

Χάνεσαι, μὰ δὲ σβύνεσαι. Φυλάχτρα
ἡ ἀθάνατή σου ἡ δύναμη, καθὼς
φυλάγει, μέσα στοὺς ρυθμούς τοῦ Ὁ-
[μήρου,
τὸν ἦρωα, ὁ προστάτης του, ὁ θεός.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ χώρα τὴ θαρμένη
ἀπὸ τὸν μισμὸ, τὸν ξεπεσιό,
σὲ εἶδανε: γαληνὸς ἀποπερνοῦσες
καὶ τραβοῦσες ψηλὰ πρὸς τὸ βουνό.

Μὲ μιὰ φλογέρα ἀπὸ βοσκὸ παρμένη,
νεράιδες δένεις καὶ καρδιές. Ποιητὴς!
Κρατᾷς τάγια τὰ λείψανα τῆς πίστεως
καὶ τῆ χρυσῇ τῇ βούλᾳ τῆς φυλῆς.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

6. Μόσκοβος, ὁ Ρώσος. Ἐννοεῖ τὸν Τσάρη ἢ
τὸν Ὀρλώφ, πού θέλησαν κάποτε νὰ ἐλευθερώσουν
τοὺς Ἕλληνες. — 7. Τὸ Εἰκοσιένα. — 8. Ἐννοεῖ τὴν
πολιορκία καὶ τὴν ἐξοδὸ τοῦ Μεσολογγίου.

μέση τὰ γόνατά του. Σὰν τρελλό.

Τάχαλαίξω ἀπ’ τὸ λαϊμό, βάνω
τὸ κούτελό μου ἐπάνω στὸ δικό του
καὶ τοῦ λέω:

— Βρέ, κουτό. πού μὲ ξέρεις;
Ἐκανε σὰ νὰ μὲ ξέρει!

“Υστερ” ἀπὸ λίγο, ἤρθανε κι’ ὁ
πατέρας μὲ τὴ μητέρα. Ὁ πατέρας
ἐγκρίναιζε, εἶπε πῶς εἶμαστε ἀδύνα-
τοι, πῶς τὸ σπίτι εἶναι ὑγρὸ καὶ πρέ-
πει νὰ βροῦμε ἄλλο.

Ἀλήθεια, ξέχασα: θέλαμε νὰ πε-
ράσουμε στ’ ἀρνάκι ἕνα κομμάτι σχοι-
νὶ ἀπ’ τὸ λαϊμό. γιὰ νὰ μὴ μᾶς φύγη.

— Ὡστόσο νὰ τοῦ βάλομε τὴν
κόκκινη κορδέλλα! εἶπε ἡ μητέρα.

Σκέφτηκα κι’ ἐγὼ—πῶς, ἂν εἶχε
μιὰ κόκκινη κορδέλλα, θάτανε, ἀλή-
θεια, τρέλλα ἀπ’ τὴν ὁμορφιά.

— Ἐγὼ θὰ τοῦ τὴν περάσω.

— Ἄν τὰ καταφέρνεις! εἶπε κείνη
καὶ γέλασε.

Μὰ τὸ ἀρνάκι ἦτανε πάντα τόσο
κοντὰ μὲ μᾶς, πού τὸ σχοινὶ του σε-
ρόνταν χάμω ἢ μπερδεύταν στὰ πό-
δια του.

Ἦταν στὰ μισὰ τῆς Σαρακοστῆς,
στὰ τέλη τοῦ Μάρτη, καί, κατὰ τὰ
μεσημέρια, ὁ καιρὸς εἰδείχνε ἀνοιξι-
τικός. Ἀνοίγαμε τὴν πόρτα κατὰ τὸ
περιβολάκι, τὸ πουλάκι πάνω στὸ
κλουβὶ κελαιοῦσε, στὸ δρόμο γινόταν
ἡσυχία ἄκρα, καὶ τῇ γιγαλὶ τὴν ἔ-
πιανε νόστα. Ἐγερνε τὸ καλογερί-
στικο τὸ κεφάλι τῆς πάνω στὸ ξυλέ-

νιο τὸ πόμολο τοῦ καναπέ... Ἀχ,
πού νὰ κλείσω μάτι, ἂν δὲν ἡσύχαζε
κεῖνο! Σηκωνόταν ἀπάνω, τόπιανε,
τὸ πῆγαινε στὴ γωνιά κι’ ἤθελε ἐκεῖ
μὲ τὸ στανὶ νὰ τὸ ξεπλώσῃ.

— Κοιμήσ’! Κοιμήσ’!

Μὰ ἐκεῖνο δὲν ἦταν ἄξιο μῆτε γιὰ
μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν ξεγελάσῃ. Μονο-
μᾶς, νὰ σηκωθῇ! Τοῦ ζουλοῦσε κεί-
νη τὸ λαϊμό, κείνο πατοῦσε τὰ μπρο-
στινὰ του πόδια στερεὰ χάμω, γιὰ
νὰ βρῇ πᾶτημα νὰ ξενασσηκωθῇ· μὰ τὸ
νύχι τοῦ γλουτροῦσε στὸ πᾶτωμα, καὶ
πάλι: ξεπλωνόταν χάμω καὶ πάλι ἔ-
βανε τὴ φορά του· ἔκανε σὰν ἄγριο
ἄλογο πού γλῦστερσε στὸν πάγο κι’
ἔπεσε, καὶ πάσχει.

— Μυαλὸ πού τῶχεις, καίμηνι μη-
τέρα! ἔλεγε ἡ θειά μου, μὲ τὰ γέλια·
νὰ βάλλῃς τᾶνι νὰ κοιμηθῇ...

Τότε, τόπαιρνα ἐγὼ καὶ τρέχαμε
στὸ δρόμο, ὡς τὴ γωνία.

Γιὰ κείνο εἶχα ξεχάσει καὶ τὸ γα-
τάκι καὶ τὴ μαϊμού τῆς γειτόνισσας
πού ἐρχόταν στὰ κρεβάτια μας κι’
ἔκανε τοῦμπες γύρω ἀπ’ τίς σιδερέ-
νιες ρίγες.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, τὸ γρασιδί δὲν
ἦταν καὶ πολὺ μακριὰ ἀπ’ τὸ σπίτι.
Πράσινο χορταράκι ξεφύτρωνε κάμ-
ποσο πάρα πέρα, ὡς εἴκοσι λεπτά
δρόμο· πράσινο χορταράκι σὲ λακ-
κούδες, σὲ ἰσιώματα, ἄκρη σὲ πε-
σμένους τοίχους· κάπου-κάπου, καὶ
κόκκινες παπαρουνίτσες, μὲ τὴν ὀγρὴ
τὴ μυρωδιά, πού μυρίζει μουσκεμμέ-
νη γῆς. Τότε, ἔμαθα πῶς τὸ χόρτο
τὸ λένε «γρασιδί» καὶ πῶς τὸ ἀγα-
πάνε τὰ πρόβατα, ὅπως ἐμεῖς, τὰ
παιδιὰ, ἀγαπᾶμε τίς κατάντες. Λοι-
πόν, πὶς πολὺ ἀπ’ ἔλα, μ’ ἄρεσε νὰ
πηγαίνω τότες κοντὰ στὰ ρνάκι, νὰ
σκύβω μπροστὰ στὴ μούρη του, καὶ
νὰ τᾶκούω νὰ τρώῃ. Ἐκεῖνο καθό-
λου δὲ μὲ πρόσεχε μόνο κάπου-κά-
που γυρνοῦσε τὴ μούρη του καὶ κατὰ
μένα κι’ ἔκανε «χού»· ὕστερα, ξα-
νάπιανε τὸ γρασιδί. Κι’ ἐγὼ, τᾶκου-
γα νὰ τὸ ξεριζώω ἀπ’ τὸ χῶμα,
καὶ τὴν ἴδια ὥρα, νὰ τὸ κόβῃ μὲ τὰ
δόντια, νὰ τὸ μασσουλίξῃ... χράπ,
χράπ, χράπ, χράπ... ἔκοβε, ἔκοβε,
σὰ νὰ πεινοῦσε χρόνια καὶ χρόνια, ἢ
σὰ νὰ φοβόταν πῶς τὸ γρασιδί ἤθελε
σωθεῖ. Χράπ, χράπ, χράπ, χράπ...
Ὅτε πουλάκι, τόσο γλυκά, δὲν κελᾷ-
δῃσε ὅσο τρώει ἕν’ ἀρνάκι, τὸ γρα-
σιδί.—Κι’ ἔπειτα νάκουε ἀπὸ τόσο
σιμὰ ἕνα πρόβατο νὰ τρώῃ, εἶναι σὰ
νὰ μπαίνης στὸ πὶς βαθὺ τὸ μυστικὸ
πού ἔχει.

Ἦθελα νὰ τὸ φιλήσω, μὰ τὸ μαλ-
λί του συχνὰ ἦτανε πηχτό, κολλη-
μένο ἀπ’ τίς λάσπες, εἶχε καὶ φοῦχ-
τες σκόνῃ ἐπάνω του, καὶ μύριζε.

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'. — Τελευταῖο

Τὴν ἄλλη μέρα ἦμουν καλά. Εὐτυ-
τυχῶς δὲν εἶχ’ ἀρπάξει κανένα κου-
λόγημα, καὶ τὸ πόδι μου γιαιτρεῦθηκε
ὥστε νὰ μπορῶ νὰ περπατῶ καὶ νὰ
τρέχω σὰν καὶ ποῦτα. Αὐτὸ τὸ χω-
στοῦσα στὸ Μέγ’ Ἀλέξαντρο. Γιατί—
καθὼς ἔλεγε κι’ ὁ μπαμπᾶς—ἂν ἔμενα
ὀληνύχια ἐκεῖ-ἔξω, ποῖος ξέροι πόσο
βαριά θάδρωστοῦσα. Μὰ καὶ τὸ πόδι
δὲν θὰ γιαιτρεῦόταν εὐκόλα, ἂν ἔμενε
τόσες ὥρες χωρὶς περιποίηση.

Τἀναγνώριζαν ὅλ’ αὐτὰ στὸ σπίτι,
κι’ ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔπανε νὰ ἐκδειάξῃ
τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ
γάτου μου, πού μὲ τὴν παντομίμα του
καὶ μὲ τὰ νιαουρίσματα του κατάφερε
νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ὡς ἐκεῖ πού ἦμουν
πεσιμένη.

— Πρέπει νὰ τὸν παρασημοφορή-
σουμε, ἔλεγε.

Καὶ πραγματικῶς: παρασημοφορή-
σαμε τὸ Μέγ’ Ἀλέξαντρο μὲ τὴ με-
γάλη ταινία πού... μᾶς ἔδωσε ἡ μαμιά. Ἦταν μεταξωτή, κατακόκ-
κινη. Τὴν κόψαμε σὲ τρία κι’ ἐκάμαμε τρεῖς φιόγκους—τὸν ἕνα γιὰ τὸ
λαϊμό, τὸν ἄλλο γιὰ τὴ μέση καὶ τὸν τρίτο γιὰ τὴν οὐρά τοῦ Μέγ’ Ἀλέ-
ξαντρο. Φαντάζεστε τώρα πῶς καμάωμε μὲ τὰ παρῶνιά του καὶ τί
ὄραια πού τοῦ πῆγαιναν, καθὼς ἦταν ἔτσι μαῦρος κι’ ἐκεῖνα ἔτσι κόκ-
κινα... Ἡ Καλὴ Μαμιά ζήλευε λιγάκι, μὰ τὴν παρηγοροῦσα μὲ χάδια
καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεση πῶς κάτι θὰ γινόταν καὶ γι’ αὐτήν, ἂν τυχὸν ἡ μαμιά
μου ἔδινε κι’ ἄλλη κορδέλλα...

Ὅτε λόγος πιά,
ἐννοεῖται, γιὰ νὰ
δώσουμε τὸ τελευ-
ταῖο ἄσπρο γατά-
κι. Ἀφοῦ ἦταν
παιδί τοῦ Μέγ’
Ἀλέξαντρο, τοῦ
σωτήρα μου, ὅλοι
στὸ σπίτι τὸ ἀγα-
ποῦσαν καὶ τὸ ἡ-
θελαν. Ἔτσι οἱ
«γάτες» τῆς Δα-
νάης ἦταν τώρα
ἕξη καὶ ἦμουν πολ-
λὸ εὐχαιροιστημένη
πού τίς ἔβλεπα νὰ-
ποτελοῦν μιὰ τόσο
καλὴ καὶ ἀγαπημέ-
νη οἰκογένεια.
Ὅτε ἡθελα πιά

Καθε Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὁ αὐ-
ρανὸς συννεφιάζει κι’ ἀλαφροψιχα-
λίζει. Ἡ μητέρα λέει: «Κι’ ὁ οὐρα-
νὸς πενθεῖ». Ἐπειτα, ἀρχίζουν οἱ
λυπητερές καμπάνες. Ὁ δρόμος, γε-
μάτος παιδιὰ. Σμίγουν, χωρίζουν,
βαρᾶνε στράκες, ἀνάδουν ἀπὸ κείνες
τίς «τρελλές», σούρχονται ἀνάμεσα
στὰ πόδια. Κάπου-κάπου, ἀπὸ μα-
κριά, ἀκοῦς καὶ τὰ βαρελῶτα.

Τὰ πόγεμα, σὲ πηγαίνουν στὴν ἐκ-
κλησιὰ νάσπαστῇς. Μὰ πού βρίσκον-
ται σήμερα τόσα παιδιὰ; Ἀλλὰ παι-
διὰ καὶ δῶ! τὰ πὶς πολλὰ κορίτσια.
Κι’ ὅλες τὸς κάτι κάνουν, κάτι σιάχ-
νουν, κάτι φέρνουν, κάτι καταπιᾶ-
νουνται. Ἡ ἐκκλησιά, περιβόλι.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

νά τη μεγαλώσω. Έξη γάτες μου έφταναν. Γι' αυτό, μιὰ μέρα πού ή νταντά μου είπε :

— Δανάη, ξέρεις τὰ νέα; 'Η Καλή Μαιμιά θά σου κάμη κι' άλλα γατάκια...

Της αποκριθήκα :

— Απ' αυτά δέν θά κρατήσουμε κανένα. Φρόντισε νά τὰ δώσης έξω όσο θά είναι μικρά, πούν τὰ γνωρίσω και τ' αγαπήσω.

— Δέν μπορούμε νά τὰ χωρίσουμε από τή μητέρα τους αν δέν μεγαλώσουν λίγο, είπε ή νταντά σκεπτική. Έννοια σου όμως, γιατί υπάρχει κι' άλλος τρόπος νά μὴν κρατήσουμε κανένα.

Δέν τή ρώτησα τί έννοούσε, μάντεψα όμως, όπως μαντεύετε τώρα και σεις... Αλλά τί μ' έννοιαζε! 'Ας μὴν τ'άβλεπα, κι' ας τὰ έκανε ό,τι ήθελε...

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΗ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ Κυριακή τὸ πρῶτ' ήταν ήλιος. Μόνο λίγα, άσπρι-δερὰ σύννεφα περιπολούσαν στὸ γαλάζιο οὐρανό. 'Αλλά σιγά-σιγά πύκνωναν, σκούραι-ναν, και σὲ μερικά μέρη καύριζαν. Κι' ένῳ άκόμα ὁ οὐρανός δέν ήταν ὅλος σκεπασμένος, τὸ άπομεσήμερο, ξεσπασε μιὰ ραγδαία, πολύκροτη βροχή. Μὰ τέτοιο κακό γινόταν, πού τρέξαμε ὅλοι στὰ παράθυρα. Κι' εἴ-δαμε πῶς ή βροχή έπεφτε μαζί με χαλάζι. Γι' αὐτὸ έκανε τόσο κρότο. Καί τὸ χαλάζι ήταν χοντρὸ σαν ρε-θύθι, κι' άφθονο, τόσο άφθονο, ὥστε σὲ λίγο άσπρισαν νὰ κεραμίδια, οἱ τοίγγοι κι' οἱ δρόμοι, ὅπως ὕταν χιονί-ζη. Χρόνια εἶχαμε νὰ ἰδοῦμε τέ-τοιο χαλάζι. 'Ὅστος, πρὸς τὰ με-σημέρι, ἔνα μεγάλο κομμάτι τ' οὐ-ρονου ξεσκολοῦντοσε νὰ λάμπη φω-τεινὸ, χρυσογάλανο. Καί κάποιος, δει-χνοντάς το, είπε.

— Κι' όμως είναι άνοιξη!

Αλήθεια. 'Ας μὴ τή σημειῶνε ά-κόμα τὸ 'Ημερολόγιο: ή 'Ανοιξη μπήκε. 'Απὸ μέρες τώρα, ἀπὸ ἑβδο-μάδες, ὁ ήλιος λάμπει σαν άπριλιά-τικός. Καί τὰ χελιδόνια άκόμα μπο-ροῦσε νάχουν ἔρθει. Λίγο βάσταξε και τὸ χαλάζι τῆς Κυριακῆς. 'Ο οὐ-ρανός καθάρισε πάλι, τή νύχτα βγή-κε ἔνα λαμπρὸ φεγγάρι κι' ή άλλη μέρα ξημέρωσε ήλιοφώτιστη. Τὸ με-σημέρι πάλι ἔρριξε λίγη βροχή, μὰ χωρίς χαλάζι. Κι' ἀπὸ τὴν Τρίτη πιά ή μικρή αὐτὴ κακοκαιρία πέρασε. 'Η 'Αθήνα ξαναπῆρε τὴν πρῶτὴ ά-νοιξιάντικη ὄψη τῆς και τὸ πρῶτ', πού ἔτυχε νὰ βρεθῶ στὸ Ζάππειο, ήταν μαγεία! Τὸ πράσινο, ξεπλυμένο, σιλι-πνὸ, φάνταζε άφθονώτερο: τὰ λου-λούδια τὸ στόλιζαν παντοῦ: ὁ άέρας ήταν μυρωμένος: κι' ἀπὸ πάνω, ὁ χρυσογάλανος οὐρανός σαν ὕνειρο.

'Η 'Ανοιξη με μεθοῦσε. Τριγύρι-ζα ἔδῳ κι' ἔκει με χαρὰ παιδιοῦ. 'Ο λα μου φαίνονταν καινούργια κι' ὡ-ραία. Στάθηνκα μπροστὰ στὸν «Ψα-ρὰ» τοῦ Φιλιπότη, τὸ μαρμαρένιο ἑ-κείνο παιδί πού ψαρεύει πάνω ἀπὸ μιὰ τεχνητὴ λιμνούλα με χρυσόψαρα (μὰ πού εὐτυχῶς δέν πιάνει κανένα). Εἶδα και τὴν προτομή τοῦ Σουρή, στημένη κάπου ἔκει ἀπὸ τὸ Σύλλογο Παρνασσό και, στή χαρὰ μου, ὁ ποιη-τῆς μου φάνηκε σὰ ζωντανός (ζήλη-θεια όμως τοῦ μοιάζει πολὺ)... Εἶ-δα, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, και τὴν προ-τομή τοῦ Πολέμη, σκεπασμένη άκό-μα ὡς τὴ μέση τῆς στήλης τῆς, ὥστε νὰ μὴ φαίνονται οὔτε οἱ ἐπιγραφές. Πότε άραγε θά γίνουν τἀποκαλυπτῆ-ρια; Μπὰ, πολὺ γρήγορα! Καί θά είναι ὥραία... 'Η 'Ανοιξη με κά-νει κι' αἰσιόδοξο. 'Ολα μου φαίνου-νται ρόδινα. Σκέπτομαι άκόμα πῶς θάποσοθεθῇ και ὁ... εὐρωπαϊκός πόλεμος. Κανένα σύννεφο δέν βλέπω στὸ μέλλον ὅπως και στὸν οὐρανό. 'Αναπνέω βαθιά, μιλῶ φαιδρῶ με τοὺς φίλους πού συναντῶ, γελῶ με κάθε άστείο πού μου λένε, και μου φαίνεται πῶς θά ζήσω χίλια χρόνια!

'Ετσι μάς κάνει ή 'Ανοιξη. 'Ο Πε-τράρχης τὴν είπε «νιότη τοῦ χρόνου» ὅπως τή νιότη «άνοιξη τῆς ζωῆς». Μας ξαναγιώνει, μάς ένθαρρύνει, μάς δυναμώνει, μάς ζωογονεῖ. Μικροὶ και μεγάλοι, νέοι και γέροι, ὅταν ξανα-βρίσκω ή Φύση «τὴν καλὴ και τὴ γλυκειὰ τῆς ὥρα», ὅπως λέει ὁ Σο-λωμός, αἰσθάνονται τὸν ἑαυτὸ τους ξαναγεννημένο. Μὰ και τὰ ζῶα, και τὰ πουλιά, και τὰ ψάρια, και τὰ φυτά, και τὰ πάντα. 'Ακόμα και τὰ ψυχα.

'Η 'Ανοιξη είναι εὐτυχία!

Κι' ἐγὼ εὐτυχισμένος γύριζα ἀπὸ τὸ Ζάππειο τὴν Τρίτη τὸ μεσημέρι. Στὸ Σύνταγμα με σταμάτησε ἕνας φίλος.

— Κάτι χαρούμενος, μου λέει: τί συμβαίνει;

Τοῦ ἔδειξα τὸν οὐρανό:

— Δὲ βλέπεις; Τί ἄλλο καλύτερο

θέλεις; 'Ανοιξη!... 'Ηρθε ή 'Α-νοιξη!...

Κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Μὴ χαίρεσαι άκόμα! 'Όσο δὲ βλέπεις χελιδόνι, δέν μπορείς νὰ πῆς πῶς πέρασε ὁ χειμώνας. Καμμιὰ φο-ρὰ, τὰ κοττερά είναι πίσω. Θυμάσαι οὐ Μάη με χιόνια; 'Εγὼ θυμάμαι...

Καί μᾶφησε συλλογισμένο. 'Αλή-θεια, μὴ θά ξαναγυρίσουν τὰ κρύα, οἱ βροχές, τὰ χαλάζια, ἴσως και τὰ χιόνια;... Αὐτὸ πιά μόνο ὁ Θεός τὸ ξέρει. Μὰ πάλι, πόσο θά βαστάξουν;...

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ

Τώρα πούγινε μεγάλη
Και πηγαίνει στὸ σχολεῖο
Μὲ τὴ σάνκα στή μασχάλη,

'Εδωσε ή μαμιά στήν κόρη
Τὸ μικρὸ τὸ ρολογάκι
Πού στὸ χέρι τῆς ἔφορει.

Κι' ἔτσι ξέρει ή κόρη τώρα
Πότε γιὰ νὰ μελετήσῃ
Και νὰ γράψῃ θάνα ή ὥρα.

Τὸ φορεῖ καμαρωμένη
Και γνωρίζει στὸ σχολεῖο
Πότε εἶν' ὥρα νὰ πηγαίνῃ.

Στὸν περίπατό τῆς πάλι
Ξέρει πότε θά γυρίσῃ
Στῆς μαννούλας τὴν ἀγκάλη.

Και με τὸ ρολόι στὸ χέρι
Πότε ή ὥρα γιὰ τὸν ὕπνο,
Πότε θά ξυπνήσῃ ξέρει.

Στὰ παιγνίδια πού θά κάνει
Παίξει ὅσην ὥρα πρέπει
Κι' οὔτε μιὰ στιγμή δέν χάνει.

Κι' ἔγινε δικὸ τῆς κτήμα
— Δέν τῆς τόμαθε κανένα—
Πῶς «ὁ χρόνος είναι χρήμα».

ΦΑΚ

Ο ΝΟΜΟΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Δυὸ ραβδῖνοι τῶν 'Εβραίων δέν ἑσυμφωνοῦσαν ποτὲ σὲ τίποτε. 'Ο Σαμαὶ ήταν σκληρὸς και θύμωνε εὐ-κολα. 'Ο Χίλλελ ήταν πολὺ καλὸς και μαλακός.

Μιὰ ἡμέρα ἕνας άπιστος πῆγε στὸ Σαμαὶ και τοῦ είπε:

— 'Επιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὴν ἀλη-θινὴ πίστη. Μονάχα ἔνα ζῆτῶ. Θά μου μάθης ὅλο τὸ νόμο σὲ μιὰ στιγ-μή, ὅσο μου χρειάζεται γιὰ νὰ κάμω μιὰ στροφή.

'Ο Σαμαὶ θύμωσε και τὸν ἔδιωξε.

'Ο άπιστος πῆγε και στὸν Χίλλελ

και τοῦ ἔκαμε τὴν ἴδια πρόταση.

— Πολὺ καλὰ, παιδί μου, ἀποκρί-θηκε ὁ Χίλλελ. Κάμε στοὺς ἄλλους ὅ,τι ἐπιθυμείς νὰ σοῦ κάνουν ἑκείνο.

Αὐτὸς είναι ὁ νόμος. 'Ολα τὰ ἄλλα βγαίνουν ἀπ' αὐτόν.

(Απὸ τὰ «Παιδικὰ» τοῦ Λέοντος Τολστόϊ)

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καί πού θά πάς;

— 'Όπου μ' ἄρῃσει!

— 'Όπου σ' ἄρῃσει βέβαια, μὰ...

γιὰ νὰ κάμης τί;

— Γιὰ νὰ διορθῶς ἕνα κακό...

— Μὴν τὸ κάμης χειρότερο;

'Ο λόγος αὐτὸς τοῦ φίλου του σὰ

νὰ φόβισε λιγάκι τὸν 'Αντιφέρ. Κι'

ἀποφάσισε νὰ τοῦ τὰ φανερώσῃ ὅλα,

γιὰ ν' ἀκούσῃ και τὴ γνώμη τοῦ φρέ-

νιμου Ζιλῆδα. 'Εκεῖ λοιπὸν πού ἀπο-

τελείωνε τὸ ντόσιμό του, διηγῆθηκε

πῶς τὸν βρήκε ὁ Μπέν-'Ομάρ — ὁ

Μεσοσίας πού ἐπιτέλους παρουσιάσθη-

κε — τί τοῦ είπε, πῶς προσάτησε

νὰ τὸν τυλίξῃ, και πῶς στὸ τέλος ἑ-

κείνος τοῦ ζήτησε γιὰ τὸ μυστικὸ του

πενήντα ἑκατομμύρια ἀκατέβαστα!

— 'Επρεπε νὰ παζαρέψῃς, είπε ὁ

Ζιλῆδας.

— Δέν ἔλαβα κκυρό, γιὰτί ἀμέσως

τοῦ γύρισα τὴ ράχη και μου φαίνε-

ται πῶς ἔκαμα ἄσχημα.

— 'Ετσι λέω κι' ἐγὼ. 'Ὅστε αὐτὸς

ὁ συμβολαιογράφος ἤρθε ξεπίτηδες

στὸ Σαίν-Μαλό, γιὰ νὰ σοῦ βουτήξῃ

τὸ γράμμα:

— Μὰ ναί! Εἶναι ὁ ἀποσταλμένος

τοῦ Καμύλκ, πού τὸν περιμένα εἰκο-

σι χρόνια. Κι' ἀντί νὰ μου ἀνακοι-

νώσῃ τὸ μήκος, ὅπως ήταν βέβαια

ἐπιφορτισμένος, ζήτησε νὰ μου ἀπο-

σπάσῃ, νὰ μου κλέψῃ ἢ νὰ μου ἀγο-

ράσῃ και τὸ πλάτος!

— Εἶναι λοιπὸν σοβαρὴ αὐτὴ ή

ὕπόθεση;

'Ο καπετάν-'Αντιφέρ κεραυνοβό-

λησε τὸν Ζιλῆδα μ' ἕνα φοβερὸ βλέμ-

μα — τί ἐρώτηση ήταν αὐτὴ πού τοῦ

ἔκανε τώρα; — και, χωρίς λέξη, πῆρε

τὸ καπέλλο του.

Τὴν ἴδια στιγμή άνοιξε πάλι ή

πόρτα και παρουσιάσθηκε ή Νανόν.

— Τί εἶναι; τὴ ρώτησε άγρια ὁ

ἀδερφός τῆς.

— Ένας ξένος εἶναι κάτω και θέ-

λει νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Τένονμά του;

— 'Ορίστε!

Κι' ή Νανόν τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐπι-

σκεπτήριο πού ἔγραφε: Μπέν-'Ο-

μάρ, συμβολαιογράφος. 'Αλεξάνδρεια

— Αὐτὸς! φώναξε ὁ καπετάν-'Αν-

τιφέρ.

— Ποιός; ρώτησε ὁ Τρεγκομαίν.

— 'Ο λεγόμενος. Καλύτερα ἔτσι.

Καλὸ σημάδι πού ἤρθε νὰ με ξανα-

δῇ αὐτός. Νανόν, ἀνέβασέ τον.

— Μὰ δέν εἶναι μόνος...

— Μπὰ! και ποιὸς εἶναι μαζί του;

— Ένας πιδ νέος ἀπ' αὐτόν...

δέν τὸν γνωρίζω, μὰ κι' αὐτὸς φαί-

νεται ξένος.

— Δυὸ λοιπὸν;... Πολὺ καλὰ!

Κι' ἐμεῖς δυὸ εἴμαστε γιὰ νὰ τοὺς

δεχθοῦμε Μείνε, Ζιλῆδα!

— Πῶς;... Θέλεις νά...;

— Σιωπὴ!... Νανόν, πῆγαινε!

'Ὅστερ' ἀπὸ ἕνα λεπτό, οἱ ξένοι

μπῆκαν στήν κάμαρα κι' ή πόρτα

τῆς κλείσθηκε καλὰ.

— 'Α, σεις εἴσαστε, κύριε Μπέν-

'Ομάρ; ἔκαμε ὁ 'Αντιφέρ με ὕφος

πιδ άνετο και πιδ περήφανο ἀπὸ ἑ-

κείνο πού θά εἶχε ἴσως αν πῆγαινε

ὁ ἴδιος στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμμα-

τος.

— 'Εγὼ, κύριε 'Αντιφέρ.

— Καί ὁ κύριος πού σὰς συνοδεύει;

— Εἶναι γραμματικὸς μου, ὁ κ.

Ναζίμ.

— Γνωρίζει τὴν ὑπόθεση;

— Τὴ γνωρίζει κι' ή παρουσία

του εἶναι ἀπαραίτητη.

— Πολὺ καλὰ, κύριε Μπέν-'Ομάρ.

Κι' ὁ σκοπὸς τοῦ ἐρχομοῦ σας στὸ

σπίτι μου;

— Νὰ ξαναμιλήσουμε, κύριε 'Αν-

τιφέρ, ἀλλά... μόνος μας.

'Ο 'Αντιφέρ ἔκαμε πῶς δέν κατά-

λαβε.

— 'Ο κ. Ζιλῆδας Τρεγκομαίν, είπε,

φίλος μου, πρῶτην κυβερνήτης τῆς

'Ωραίας 'Αμαλίας.

— Χαίρω πολὺ, ἔκαμε ὁ Μπέν-

'Ομάρ, ἀλλά...

Καί κοίταξε τὸν Σαούκ.

'Ο 'Αντιφέρ ἔπρεπε τώρα νὰ κα-

ταλάβῃ.

— Κι' ὁ κ. Τρεγκομαίν γνωρίζει

τὴν ὑπόθεση, είπε ὀρθὰ-κοττά, και

ή παρουσία του μου εἶναι ἐπίσης ἀ-

παραίτητη.

'Ο Μπέν-'Ομάρ, ἀφοῦ εἶχε φέρει

κι' αὐτὸς τὸν γραμματικὸ του, δέν

μποροῦσε νάχῃ ἀντίρρηση. Κι' ἀμέ-

σως οἱ τέσσερις κάθησαν γύρω στὸ

τραπέζι, ὅπου ὁ συμβολαιογράφος ἄ-

φηγσε τὸ χαρτοφυλάκιό του. 'Εγινε

μιὰ μικρὴ σιωπὴ και πρῶτος μίλησε

ὁ 'Αντιφέρ.

— 'Ο γραμματικὸς σας, ρώτησε μι-

λεῖ γαλλικά;

— 'Όχι.

— Έννοεῖ τουλάχιστο;

— Ὅστε.

'Ετσι εἶχαν συμφωνήσῃ νὰ ποῦν

οἱ δυὸ Αἰγύπτιοι, και βέβαια θά εἴ-

χαν κάποιο λόγο.

— 'Εμπρὸς λοιπὸν, είπε ὁ 'Αντι-

φέρ. Θέλετε νὰ πιάσουμε τὴν ὁμιλία

ἀπὸ κει πού τὴν ἀφήσαμε χτές;

— Βεβαίως.

— Μοῦ φέρατε τὰ πενήντα ἑκα-

τομμύρια;...

— 'Ας ἀφήσουμε τάσσεια, κύριε

'Αντιφέρ.

— 'Ας τἀφήσουμε, κύριε Μπέν-

'Ομάρ. Μοῦ φαίνεται πῶς ὑπάρχει

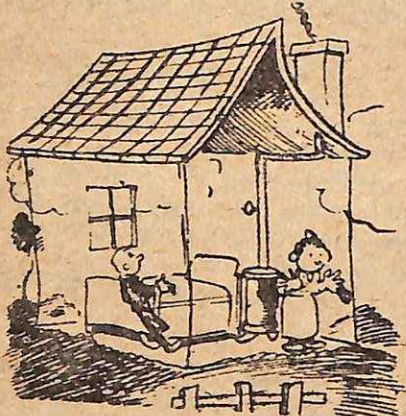
μεταξύ μας κάποια παρεξήγηση. 'Ας

τὴ διαλύσουμε, γιὰτί ἀλλοιῶτικα δέν

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΜΑΣ ΣΕ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Καμμιά φορά όταν βγαίνω έξω μου φαίνεται πώς δεν βρίσκομαι πια στην Αθήνα αλλά σε κάποια άλλη πόλη. Τόσο πολύ έχει αλλάξει όψη ή πρωτεύουσά μας και μάλιστα ωρισμένοι δρόμοι της και συνοικίες της με τις καινούργιες πολυκατοικίες που ξεπρόβαλλαν κάθε δύο βήματα και που εξακολουθούν αδιάκοπα να κτίζονται.

Στο Παρίσι χτίζονται γυάλινα σπίτια, μ' α' μη νομίζετε πώς είναι έτσι διαφανή.

Η αλήθεια είναι πώς στην αρχή μου έκαναν παράξενη εντύπωση τα σπίτια αυτά που δεν έχουν ούτε σκεπή ούτε κεραμίδια, όπως είχαμε συνειθίσει να βλέπουμε ως τώρα και δεν θαλάσσαν καθόλου μορφή αν τα έβλεπα κανείς το επάνω κάτω, που τα μακρυά μπαλκόνια τους, που πιάνουν βλητήν πρόσοψη τα κάνουν να μοιάζουν με υπερωκεάνεια, και που τα παράθυρά τους, όλα όμοια και βαλμένα στη σειρά, τα κάνουν να μοιάζουν με στρατώνες.

Τις εντυπώσεις μου αυτές τις έλεγα προχτές στον φίλο μου Αζαρία που μόλις ήρθε από το Παρίσι.

Χτίζουνε κι' εκεί τέτοια βαπόρια αντί για σπίτια; τόν ρώτησα.

Σε λίγο καιρό θα πάφουν πιά, μου απάντησε, γιατί θα αρχίσουν να κτίζουν σπίτια πιδ συγχρονισμένα και πρακτικά. Νά, σαν να πούμε στο Παρίσι έχτισαν τώρα σπίτια από γυαλί.

Τί; απόρησα, από γυαλί; Και δεν σπάζουν;

— Όχι βέβαια. Τι νομίζεις; Πώς οι τοίχοι είναι καμωμένοι από τζάμα, όπως των παραθυριών; Όχι, φίλε μου. Τα σπίτια αυτά είναι χτισμένα από τουβλά γυάλινα, μεγάλα όσο τα συνειθισμένα τουβλά, αλλά καμω-

μένα από θαμπό γυαλί, ώστε να μην είναι και διαφανείς οι τοίχοι και φαίνονται απέξω όλα όσα γίνονται μέσα στο κάθε σπίτι.

— Πώ, πώ, αλήθεια για φαντάσου τι θα γινόνταν τότε! Έκανα. Μά καλέ, δεν μου εξηγείς για ποιο λόγο χτίζουν αυτά τα σπίτια από γυαλί;

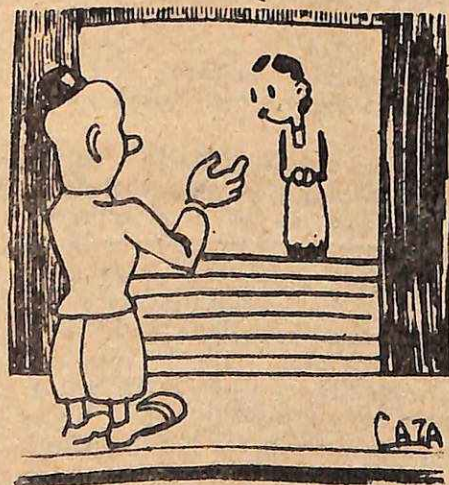
— Πρώτα απ' όλα για να είναι φωτεινά. Το φως, χάρις στους γυάλινους τοίχους πλημμυρίζει το σπίτι απ' όλες τις μεριές. Δεν υπάρχει ούτε ή παραμικρή σκοτεινή γωνιά. Κι' επειδή και τα πατώματα ακόμη είναι γυάλινα, το φως περνάει και φθάνει ως κάτω στα υπόγεια. Και κάτι άλλο, πιδ παράξενο ακόμη. Τα γυάλινα αυτά σπίτια δεν έχουν παράθυρα. Τα δωμάτια αερίζονται με ειδικούς μηχανικούς αεριστήρες. Μόνο σε ωρισμένα σημεία τα χοντρά γυάλινα τουβλά τ' αντικαθιστά ένα μεγάλο τζάμι από διαφανές γυαλί, ώστε να μπορεί κανείς να βλέπει τίγινεται στο δρόμο.

— Όστε λές πώς τα σπίτια του μέλλοντος θα είναι όλα από γυαλί;

— Χμ, ξέρω γώ; Μπορεί να είναι και από άτσάλι.

— Άλλο πάλι τούτο! Πού είδες εσύ τέτοια σπίτια.

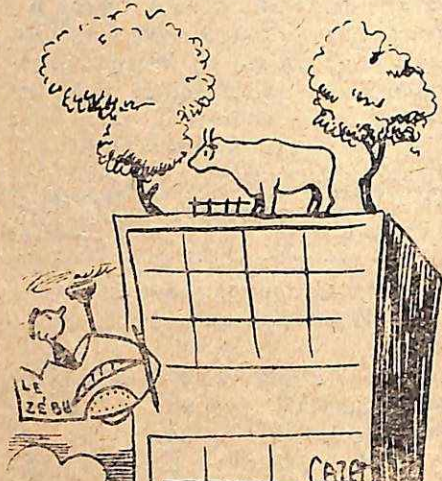
— Εγώ δεν είδα, αλλά έμαθα πώς στην Αγγλία τώρα τελευταία αρχισαν να κτίζουν σπίτια από άτσάλι. Επειδή δε το άτσάλι σαν μέταλλο,

Για μεγαλύτερη ευκολία οι πόρτες αντί ν' ανοίγουν θα χώνονται στον τοίχο.

είναι εὐθερμαγωγόν και τα σπίτια αυτά θα ήταν φοβερὸι τὸ καλοκαίρι και ψυχρὰ τὸν χειμῶνα, τὰ κάνουν με τοίχους διπλοὺς και στὸ κενὸ ἀνάμεσά τους βάζουν μιὰ οὐσία ἀπομονωτική, ἀκριβῶς κατὰ τὸ σύστημα τῶν μποτιλλιών «Τερμός». Έτσι ἡ

κατοικία αὐτὴ κρατᾷ περισσότερο ἀπὸ τὰ σημερινὰ σπίτια τὴν ἐσωτερικὴ τῆς ζέστη τὸ χειμῶνα και τὴ δροσιὰ τὸ καλοκαίρι. Έχουν ἀκόμη τὸ προσόν αὐτὰ τὰ σπίτια νὰ εἶναι στερεώτατα και ἀπρόσβλητα ἀπὸ τὴν ὑγρασία και, ἀν ἀγαπᾷς νὰ μάθῃς, κτίζονται μέσα σὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες και ἐξ ἴσου εὐκολὰ ξεχτίζονται και

Στὰ κεραμίδια τῶν μελλοντικῶν σπιτιῶν θὰ ὑπάρχουν λιβάδια ὅπου θὰ βόσκουν ἀγελάδες.

μεταφέρονται ἀλλοῦ κομματιαστά.

— Όλα αὐτὰ ποὺ μοὺ λές γίνονται τώρα, στὴν ἐποχὴ μας, ἢ θὰ γίνονται σὲ πενήντα χρόνια; θέλησα ἐγὼ νὰ βεβαιωθῶ γιατί τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Αζαρία μοὺ εἶχαν προκαλέσει ἀληθινὴ κατὰπληξη.

— Γίνονται τώρα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη τελειοποιημένα, μοὺ ἀπάντησε ὁ φίλος μου.

«Σὲ πενήντα χρόνια ὅμως θὰ ἔχουν φαίνεται γίνει και πολλές ἄλλες τελειοποιήσεις στὴν κατοικία μας. Πρώτα απ' όλα θὰ ἔχουν καταργηθῇ οἱ πόρτες, ἢ μάλλον θὰ ἔχουν γίνει τελείως διαφορετικῆς. Οἱ πόρτες, ὅταν εἶναι ἀνοιχτὲς πιάνουν τόσο τόπο, ὅταν φυλάει ἀέρας χτυποῦν και βροντᾶνε και ποτὲ δὲν κλείνουν καλὰ. Σὲ πενήντα χρόνια οἱ πόρτες ἢ θὰ χώνονται μὲς στοὺς τοίχους ὅταν ἀνοίγουν ἢ θὰ διπλώνουν ἀν τις φυσαρμόνικες.

— Και ποὺ θὰ κρύβονται τὰ παιδιὰ ἀν θὰ παίζουν κρυφτὸ; ἀπόρησα ἐγώ.

— Μπορεῖ ὡς τότε τὰ παιδιὰ νὰ ἔχουν καταργηθῇ τὸ κρυφτὸ και νὰ ἔχουν ἀνακαλύψει κανένα ἄλλο παιχνίδι, πιδ συγχρονισμένο μετὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

«Η κατάργηση τοῦ τζακιῦ κατῆργησε και τὸ μάζεμμα τῶν παιδιῶν γύρω στὴ γιανιά και μαζί μ' αὐτὸ τὰ παραμύθια και τὶς διαφορὲς ιστορίες τῆς γιανιάς. Σὲ πενήντα χρόνια ὅχι μόνον τζάκι πιά δὲν θὰ ὑπάρχει, ἀλλὰ θὰ ἔχει καταργηθῇ ἐντελῶς ἡ τεχνητὴ θέρμανση. Τὰ σπίτια θὰ θερμαίνονται τὸ χειμῶνα μετὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ.

— Τί! φώναξα. Θὰ κάνουνε λοιπὸν «ἥλιο κονσέρβα» Τότε λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι μεγάλος προφήτης. Γιατὶ αὐτὸ τὸ εἶχα εἰπεῖ κιόλα τώρα και τόσο χρόνια σ' «ἀλογολογία» μου.

— Δυστυχῶς δὲν ἐκμεταλεύθηκαν αὐτὴ τὴν ἰδέα σου. Τὸ σύστημα ποὺ μελετοῦν εἶναι διαφορετικόν. Σκέπτονται δηλαδὴ πὺς νὰνακαλύψουν και νὰ μπορέσουν νὰ κατασκευάσουν ἕνα ὑλικοὺ ποὺ νὰ ἀπορροφᾷ σιγά-σιγά τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία. Μετὸν τρόπο αὐτὸν ἡ ζέστη γιὰ τὸ χειμῶνα θὰ συγκεντρώνεται αὐτόματα.

— Όμολογῶ πὺς δὲν σὲ καταλαβαίνω και πολὺ καλὰ.

— Μὰ εἶναι ἀπλούστατο. Τώρα, νὰ πούμε, ἔχουμε ἀκόμη χειμῶνα. Έξω κάνει κρύο και τὸ σπίτι μας κτισμένο μετὸ ὑλικὸ αὐτὸ ποὺ σοὺ εἶπα κρύώνει σιγά-σιγά. Τὸ κρύο ὅμως δὲν περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν τοίχο παρὰ σὲ ἀδιόρατο βαθμὸ. Ἀς πούμε πὺς κάνει ἐξή μήνες γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ τοῦ τοίχου στὴν ἐσωτερικὴ. Τότε ὅμως θὰ εἶναι πιά καλοκαίρι. Ὁ τοίχος εἶναι παγωμένος και φυσικὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ θὰ ἐπικρατῇ μιὰ πολὺ εὐχάριστη θερμοκρασία. Σ' ὅλο πάλι τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ ὁ ἥλιος θὰ ζεσταίνει τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ τοίχου. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ θερμοκρασία αὐτὴ θὰ ἔχῃ φθάσῃ στὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια, θὰ ἔχῃ ἔρθει ὁ χειμῶνας και στὸ σπίτι μέσα θὰ ὑπάρχῃ ἡ ζέστη ἢ καλοκαιρινή. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μέσα σὲ κάθε σπίτι τοῦ μελλοντος θὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ διατηρῇ και ἐντελῶς ἀνέδοξα μιὰ δολόκληρη σέρρα μέσα στὸ σπίτι του μετὸ λουλούδια καὶ θε ἐποχῆς. Ἀκόμη δέ, ἐπειδὴ τὰ σπίτια τοῦ μελλοντος θὰ πιάνουν ὁλόκληρὰ τετράγωνα, τὶς στέγες τους θὰ μποροῦν νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν γιὰ πάρκα, ὡστε τὰ παιδιὰ νὰ μὴν ἀναγκάζονται νὰ πηγαίνουν μακριὰ γιὰ νὰ ἀναπνέουν καθαρὸ ἀέρα και νὰ βλέπουν πρασινάδα. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λουλούδια και τὰλλα καλλωπιστικὰ φυτὰ θὰ μποροῦν νὰ καλλιεργοῦνται και λαχανικὰ και φρούτα.

— Τώρα ἀκόμη θὰ μοὺ πῇς ὅτι θὰ ἔχουμε στὰ κεραμίδια και λειβάδια

ποὺ θὰ βόσκουν ἀγελάδες και πρόβατα — Κι' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται. Γιατὶ ὅχι;

— Ε, φίλε μου, ἐγὼ δὲν μπορῶ

νὰ καθήσω νὰ σ' ἀκούσω παραπάνω. Ἀν θέλῃς ξαναπέρασε ὅστερα ἀπὸ πενήντα χρόνια και τότε τὰ ξαναλέμε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πράγμα, οἱ δεκαεννιά μας ἐπέσαμε σὰν ἀκρίδες ἐπάνω στὰ καθίσματα και ἀρχίσαμε νὰ φωνάζουμε, ζητώντας γάλα και μέλι. Δὲν εἶχαν τόσο πολὺ ὡστε νὰ μᾶς ταῖσουν ὅλες μας, ἀλλὰ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ κυρία «Κρυσταλλένια Πηγὴ» — αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς τὸ δώσαμε ἑμεῖς, τὸ ἀληθινόν της ὅμως εἶναι Τζόνσον — κι' ἔφερε ἕνα βάζο μετὸ μαρμελάδα φράουλα, καθὼς και μιὰ πηλινὴ κανάτα γεμάτη μετὸ σιρόπι βύσσινου και τρία καρβέλια μαύρο ψωμί.

Στὸ Κολλέγιο γυρίσαμε κατὰ τὶς ἐξήμισι — μετὸ μισῆς ὥρας δηλαδὴ καθυστέρηση γιὰ τὸ δείπνο — και κατεβήκαμε στὴν τραπεζαρία ὅπως εἴμαστε χωρὶς νὰλλάξουμε φορέματα και μετὸ μιὰ ὁρεξὴ διαβολεμένη, ὅπως θὰ σὰς φαίνεται βέβαια φυσικόν.

Ἀλήθεια, δὲν σὰς ἔκανα λόγο γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς. Τοὺς πέρασα ὅλους μετὸ μεγαλύτερη εὐκολία — ἔμαθα τώρα πιά τὰ μυστικὰ και δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὴν ξαναπάθω ποτὲ πιά. Δὲν θὰ κατορθώσω ὅμως νὰ προβιβασθῶ μετὸ ἐπαίνους, ἐξαίτιας αὐτῆς τῆς ἀχρείας Λατινικῆς πεζογραφίας και τῆς Γεωμετρίας τοῦ περασμένου χρόνου. Ἀλλὰ δὲν βραβεύστε! Πεντάρα δὲν δίνω. Ὁ εὐτυχία, τί δύναται νὰ σὲ ἐπισκιάσῃ; (Αὐτὸ λέγεται ἀποστροφή). Ἐδιάβασα τώρα τελευταία τοὺς Ἀγγλοὺς κλασικοὺς.

Και μιὰ και τῶφερε ἡ κουδέντα γιὰ τοὺς κλασικοὺς, διαβάσατε ποτὲ

σὰς τὸν «Ἀμλέτο». Ἀν δὲν τὸν διαβάσατε μὴ χάνετε καιρὸ και ἀρχίστε τον ἀμέσως. Εἶναι στάληθεια ὑπέροχος. Πολλὲς φορές ὡς τώρα εἶχα ἀκούσει νὰ γίνετα λόγος γιὰ τὸν Σαίξπηρ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν φανταζόμουν πὺς στάληθεια θὰ ἔγραφε τόσο καλὰ, εἶχα πάντοτε τὴν ἰδέα πὺς ἡ φήμη τοῦ ξεπερνοῦσε τὴν ἀξία του.

Έχω ἕνα παιχνίδι δικό μου, ποὺ τῶχ ἐφεύρει τώρα και πολὺ-πολὺν καιρὸ, ὅταν πρωτοέμαθα νὰ διαβάζω: Κάθε βράδυ ποὺ ἐπερτα στὸ κρεβᾶτι μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ, φανταζόμουν πὺς εἶμαι ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα (τὸ κυριώτερο πρόσωπο) τοῦ βιβλίου ποὺ ἐδιάβαζα ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, και μετὸ τὴν ἰδέα αὐτὴ ἐπλαθα μετὸ νοῦ μου ὁλόκληρες σκηνὲς και ἐπεισόδια και διαλόγους, ὡς ποὺ μ' ἐπαίρνε ὁ ὕπνος.

Γιὰ τὴν ὥρα εἶμαι ἡ Ὀφηλία. Ὁ, μιὰ τόσο εὐαίσθητη Ὀφηλία! Φροντίζω πὺς νὰ διασκεδάσω τὸν Ἀμλέτο, μετὸ κάθε τρόπο, και τὸν χαϊδεύω και τὸν μαλλιώνω και τοῦ τυλίγω ζεστὰ τὸ λαιμό του μ' ἕνα κασ-κὺλ ὅταν εἶναι συναχωμένος. Τὸν ἐγιάτρεψα ὁλότετα ἀπὸ τὴν μελαγχολία του. Ὁ Βασιλεὺς και ἡ Βασίλισσα ἔχουν πεθάνει και οἱ δύο τους — πνίγηκαν σὲ μιὰ ἐκδρομῇ, δὲν χρειάστηκε οὔτε καν κηδεῖα νὰ τοὺς κάνουμε — κι' εἶσαι ὁ Ἀμλέτος κι' ἐγὼ κυβερνοῦμε τὴν Δανία χωρὶς καμμιά σκοτούρα. Τὸ βασιλεῖό μας πᾶει θαυμάσια, εἶσαι ὅπως τὰ ἔχουμε κανονίσει. Αὐτὸς ἔχει ἀναλάβει τὴ διοίκηση τοῦ κρά-

ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝΘΕΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Ὁ κ. Τάμ-Μποὺμ-Τζίμ, διακεκριμένος μουσικοσυνθέτης, μὴ βρίσκοντας στὴν Ἐρημὸν χαρτὶ μουσικῆς γιὰ τὶς συνθέσεις του, χρησιμοποιεῖ, καθὼς βλέπετε, τὴν ῥάχη τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι χαρτακωμένη σὲ πεντάγραμμο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Μαΐου.

165. Δεξιόγραφος

Μιά νότα τῆς Βυζαντινῆς
Μὲ μιὰν ἀρχαία ἐνώνεται
Θαὰ καλὴ.

Καὶ μὲ μιὰ λέξη τῆς κοινῆς
Ἡ συντροφιά δηλώνεται
Ἡ φιλική.

Σεληνιώτικος Ψαράς

166. Στοιχειόγραφος

Ὅποιος τὴν πάρη, ἀν τὴν ἀξίση,
Δυστυχισμένος θὰ γυρίσῃ.
Μ' ὅν τῆς προσθέσῃ στὴν ἀρχή

Ἀκόμα κάποιον γράμμα,
Φεύγει μακριὰ του στὴ στιγμὴ
Κι' ἡ λύπη καὶ τὸ κλάμμα.

Ξανθὸς Δέκιμος

167. Μεταγραμματισμός μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Ἀν πάρης ἓνα γράμμα

Καὶ τοῦ ἀλλάξῃς μέση,

Ὁ ἀθλητὴς τῆς ψήλου

Θὰ πάη καὶ θὰ πέσῃ.

Τὴ νέα τοῦτη λέξη

Τὴν ἀναγραμματίζεις,

Κι' ἐξωτικὸ ἓνα ζῶο

Ἀμέσως σχηματίζεις.

Ξανθομαλλούσα

168. Κλίμαξ

I — Σ
I — — Σ
I — — — Σ
I — — — — Σ
I — — — — — Σ
I — — — — — — Σ
I — — — — — — — Σ
I — — — — — — — — Σ
I — — — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα εἶν' ἓνα γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρὰν: νῆσος, μάντις, προφήτης, ἀεροπόρος, ἀρχιτέκτων, ποταμός, ρωμαῖος, αὐτοκράτωρ, κύκλος τῆς σφαίρας, ζῶον, βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ.

Κεραμίδιος Γάτος

169. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 2 1 4 7 = Ἀρχαία πόλις
2 7 6 1 = Πᾶς ἄνθρωπος
3 4 5 6 1 = Εὐτελὲς
4 1 5 6 1 = Δοχεῖον
5 2 3 6 1 = Ἀρχ. βασιλεὺς
6 2 3 4 = Ἀκροτελευτίον
7 1 4 4 5 = Πατριάρχ. τ. Γραφῆς

Αἰδοῦστιάτιος Δεϊλινὸς

170-174. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις

Θέρος, ἄρπα, φόνος, κώπη, ἄλκη.
Ε. Δ. Δημητριάδης

175. Πτερωτὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν—τὸ πτερωτὸν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δευτέραν εἰς τὴν δευτέραν καὶ οὕτω καθέξῃς, τὰ δὲ ἀρχικὰ τῶν ἀποτελοῦν ἀρχαίαν βασιλοπαῖδα:

Μέγας ὀμηρικὸς ἥρωας—Γάλλος κλασσικὸς τραγωδοποιός—Μεγάλῃ ὁροσειρᾷ—Ποταμὸς τῆς Νέας Ἑλλάδος—Ἀλεξανδρινὸς μαθηματικὸς—Πόλις τῆς Μακεδονίας—Ἀρχαία τραγικὴ βασιλοπαῖς.

Σαρπηδὼν

176. Φωνηεντόλιπον

δς - μ - π - ν - στ - κ - τν - γν - κνσ
Τρύπα στὸ Νερό

177. Γρίφος

Π Π φα φα
παί! Τ νά! Ο φα
Π Π φα φα
Π Π
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθέριας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φ. ὕλλ. 53

679. Ὁμηρος (δ, μῆρος).—680. Ὁ νύξ-νύξ.—681. Θάμνος-ἄμνος.—682. Κ Α Λ Α Μ Δ Ι 683-687. Διὰ τοῦ Α Λ Ο Ω Θ: μύθος, θυμός, Α Λ Π Ω Ν Ι Α (ἡ θυμός), θεῖος, Α Ω Ω Α. Ν θαμών, λείθος. Μ Ο Ν Α Χ Ο Ν 688-692. Η πτε-Α Ι Ο Η ρωτή συλλαβὴ εἰ-Ι Ω Α Ν Ν Η Σ ναι ΔΑ: ἄρετος, ἀδάμας, παγὸδα, ἄνδρομέδα, χαμηλο-πάρδαλις.—693. ΑΘΗΝΑ (Ἀγ. τῶν Θεο-ρυσος, Ἡδύς, Νάνος, Ἀφειτῆρ).—694. Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ πα-τρός.—695. Ἦξεῖς ἀφίξεις οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ (εἰς εἰς α, φῖ, εἰς οὐ), νύξ, εἰς ἐν πολ, ἐμῳ).

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστούν τὴ συνδρομὴν τοὺς καὶ τὴν σελήνην τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὧσιν τοὺς, οἱ οἱ συνδρομὲς αὐ-τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δεσπο-λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου πρὶν ἀ-παιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κό-πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοι-χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Περὶ τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα 2 στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΣ'—194]

Κίτρινη Ἀράχνη, τὴ διεύθυνσίν σου.
Μικρὴ Πυργιωτὶς πούλα

[ΛΣ'—195]

Κύρις τοῦ Ντάνοις, mille pardons, χά-λασε τὸ ἀεροπλάνο. Ταχὺ !!
Ζακυνθινὴ πούλα

[ΛΣ'—196]

Τάσο Δούζη, ἐνθουμῶ: Ἐν τῇ περὶ-φρονήσει ἡ σωτηρία σου!

ΤΡΙΣΚΑΤΑ ΡΑΤΟΣ

[ΛΣ'—197]

Πρωτοπαίνοντας σὲ σαλῶνάν τῆς Διαπλάσεως, χαίρετ' ὅλο, τὸ Δια-πλασκόομο. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλ-λάσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες μὲ Διαπλα-σόπουλα καὶ Διαπλασοδόλους ἀντὶ τῶν 15 ἐτῶν. Δ/σις: Κυρίαν Ἐλένην Τσουκόδου, Τ. Κ. 38, Λευκωσίαν (Κύπρου) διὰ:

Ἀθάνατο Χρυσὸν ἔνθεμο

[ΛΣ'—198]

Ληομονημένη Ἐλαίς, ποῦ εἰς τὴν διεύ-θυνσίν σου γιὰ νὰ στείλω τὴν τετραδιάκι;
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθέριας

[ΛΣ'—199]

Ντέντεκιβ «Χ», συμμαχοῦμαι; Χανου-μάκι—Μ. Τ. ἀπ' ἡντὸς σελ. 1 (ΔΕ'—147).
Μάρτιν Πιπέρν

[ΔΕ'—200]

Ιδρύεται ἡ «ΚΟΥΤΟΠΑΡΕΑ». Τρόμος-φόβος.—Ἀποκαλύψεις: Διαπλωμάτης=Παραμυθιώτης, Κίτρινο Καναρίνι=Μπόρ-ρη, Ἀστρον Κερκυράς=Κερκυραϊκὸ Ζιζά-νιο=Γκίκα, Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων=Δαλιώτου, Μαργιολάκι=Παϊπέτη.

«Κουτοπαρέα»

[ΛΣ'—201]

Ανταλλάσσω τετραδιάκι μὲ ὄλους-ες. Δ/σις: Νίκον Κουρὴν, Καλάμας, διὰ: Λοξίαν

[ΛΣ'—202]

Ζουζού=Ζουλιάννα Παπακυριακοπού-λου. Σ' ἄρσες; Λοξίας

[ΛΣ'—203]

Ρόξα-Δίνα, ἀποκαλύψέ με· δὲν σὲ φο-βοῦμαι καθόλου-καθόλου. Μπουμπιλ

[ΛΣ'—204]

Αλληλογραφῶ μὲ ὄλους. Δ/σις: Στέλιον Διαμαντοῦλην, ὁδὸς Γοργοκαίνης, Ἡ-ράκλειον Κρήτης, διὰ: Νεοφερμένη

[ΛΣ'—205]

Ιδρύεται Σύλλογος «Ρουμελιώτικη Πα-ρέα». Σκοποὶ: Διάδοσις Διαπλάσεως, διαγωνισμοί, ἀποκαλύψεις. Ἰστοταχθῆτε ὅλοι!

Πρόεδρος

Ἀντιπρόεδρος

Χιμαϊρικὸς

Αἰθέριος

[ΛΣ'—206]

Σιγαλοπερπάτητη, Χαμηλοβλεπού-σα, ὁ Ἀργοναυτὴς δὲν εἶναι ὁ... Κανάκης (Διαπλ. Βεβαίωτατα).

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΔΕ'—207]

Σιγαλοπερπάτητη, Χαμηλοβλεπούσα, ἀν-σᾶς ἔξω; Πολὺ καλὰ μάλιστα. Ντρέ-πομαί μονάχα γιὰ λογαριασμὸ σὰς νὰ σὰς... ἀποκαλύψω... Σὰς τὴν ἑσκαὸς μία χαρὰ ἡ... Ζουζού, δὲν λέγομαι... Κα-νάκης (Διαπλ. Βεβαίωτατα).

Ἀργοναυτὴς

[ΛΣ'—208]

Ἐξυπνά μου κοριτσάκια, συμπληρώστε τὴν ἀγγελία σας (ΔΕ—167) γιὰ νὰ ἰ-δῆτε τὴν γκάφα σας !!! Σαρπηδὼν

[ΛΣ'—209]

Λάβετε μέρος ὅλοι στὸ Διαγωνισμὸ τοῦ ΔΟΞΗ ΣΤΕΦΑΝΟΥ (ΔΣ'—124) Πα-ρατείνεται ἐπὶ 15 ἡμέρων.

[ΛΣ'—210]

ΚΑΚΑ καὶ μάταια ἔσπευσαν νὰ σὰς μεταδώσουν τὰ φῶτα τοὺς, Σιγαλο-περπάτητη καὶ Χαμηλοβλεπούσα, αὐ-τὲς ποὺ σὰς πληροφόρησαν πῶς λέγομαι Δενδρινὸς (Διαπλάσις βεβαίωται). Εὐχομαι, πρωτόβγαλτες Πειραιωτοπούλας, ἡ μελ-λοντικὴ δράση σας νὰ σημειώσῃ... κα-λύτερη ἐπιτυχία. ΔΟΞΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΛΣ'—211]

Πάοντας τὴν ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστι-κῶν, περιμένω πρῶτομα νὰ ἀλληλο-γραφῶ καὶ μὲ ἄλλα Διαπλάσοπουλα-ες ἀπὸ τὴ μεγάλη τάξη. Γράψατε σὴν διεύ-θυνση (ΔΣ'—127).

ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ

[ΛΣ'—212]

Λαμβάνων μέρος πρώτη φορὰ εἰς τὴν κίνησιν τῆς «Διαπλάσεως», χαίρετ' ὅλους-ες. Ἀγρίμι

[ΛΣ'—213]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ γραμμα-τόσημα μὲ ὄλους-ες. Γράψατε: Κύ-ριον Ρ. Κούδουρον, εἰς Νεάπολιν Κρήτης διὰ: Ἀγρίμι